

Poradnik Młodego Drwala cz. 23

Dodano: 30.04.2022

Podczas okrzyszowania wykorzystujemy dwie techniki okrzyszowania - wahadłową albo dźwigniową, wraz z ich odmianami.

Ostatnio omówiliśmy sobie zasady ogólne, którymi powinniśmy się kierować podczas okrzyszowania drzew - co nam wolno, czego nie, a co powinniśmy. Dzisiaj musimy przyjrzeć się technikom okrzyszowania bardziej szczegółowo.

Technika wahadłowa

Technika wahadłowa powinna być wykorzystywana do okrzyszowania cienkich gałęzi, rosnących w dosyć gęstych okółkach - np. trzebieże świerkowe. Do jej wykonywania najlepiej jest używać lekkiej pilarki, ponieważ ciężar urządzenia nie jest tutaj redukowany w tak znaczącym stopniu, jak ma to miejsce w technice dźwigniowej - dlaczego? Ruchy pilarką i rękoma prowadzimy niemal jak wahadło, prowadząc cięcie górną częścią prowadnicy, rzadko kiedy opierając pilarkę o pień.

Nasze wahnięcia powinny mieć długość ok. 60-80 cm, przy czym zaznaczę, że instrukcja BHP dopuszcza tutaj nawet ruchy ok. 100 cm. Moim zdaniem nie są one ani wygodne ani zbyt bezpieczne.

3 (4) etapy wahadła

W pierwszym etapie okrzyszowania techniką wahadłową musimy zadbać przede wszystkim o stabilną postawę przy okrzyszowanym pniu, dosyć blisko niego (ok. 10 cm). Pracę rozpoczynamy od naszej strony pnia (z lewej). Pilarkę trzymamy stabilnie pełnym chwytem, płynnie przechodząc do okrzyszowania górnej strony sztuki.

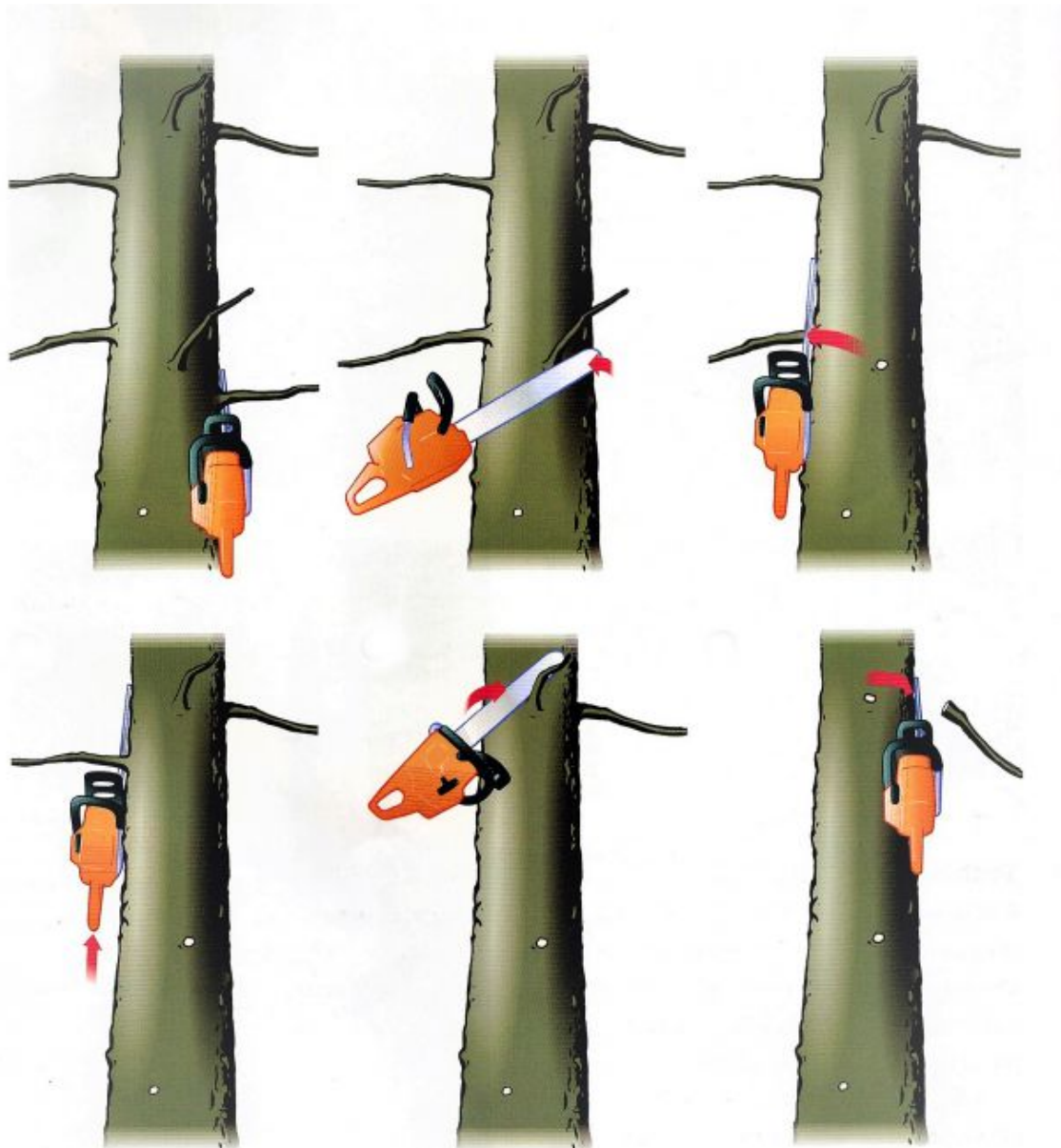
W kolejnym etapie, podczas zmiany okrzesywanej części, nasza lewa ręka powinna przemieszczać się po kabłąku, nie wypuszczając go. Pilarkę, prowadnicę staramy opierać na pniu, przesuwać się po jego powierzchni. Korpus piły (silnik) trzymamy możliwie jak najbliżej ciała. Pozwala to nam zachować stabilną pozycję podczas naszej pracy. Przechodzimy do etapu trzeciego ? okrzesań prawej strony pnia. Opierając korpus pilarki o drewno staramy się płynnym ruchem usunąć zbędne gałęzie.

Następnie ostrożnie przechodzimy dalej, wracając pilarką na naszą stronę, po czym ewentualnie, w ostatnim etapie dokrzesujemy spodnią stronę pnia. (możemy to zrobić później, podczas przerzynki drewna). Teraz całą tą sekwencję powtarzamy, aż do całkowitego pozbycia się gałęzi.

Technika dźwigniowa

Drugą techniką okrzesywania jest technika dźwigniowa. W dużym skrócie możemy powiedzieć, że dźwignia to większa siła i wydajność pracy, przy mniejszym wysiłku jej operatora - w tym wypadku drwala. Pilarka jest tutaj mniej unoszona niż w wypadku techniki wahadłowej ? częściej korpus i ciężar pilarki spoczywa na pniu lub udzie. Tak jak wspomniałem, technika dźwigniowa zapewnia lepszą jakość okrzesywania, mniejsze zmęczenie, a co za tym idzie większą wydajność od poprzedniczki, choć jest to technika nieco wolniejsza.

Do wykonania okrzyszowania tą techniką najlepiej sprawdzają się krótkie prowadnice (13' - 15').

Dawniej rozróżniano wiele typów tej techniki (trzy punktowa, sześciopunktowa, dwunastopunktowa), ale wszystkie opierają się na tych samych zasadach, więc dzisiaj skupimy się na najpopularniejszej technice sześciopunktowej.

6 punktów

Wspomniane punkty to tak naprawdę nasze sęki, które musimy okrzesać. Po objęciu odpowiedniej i stabilnej postawy rozpoczynamy pracę od sęka znajdującego się po przeciwległej stronie pnia niż my. Pilarka korpusem opiera się o pień okrzyszowanego drzewa, co odciąża nasze ramiona i plecy. Urządzenia te są wyprofilowane w bardzo przemyślny sposób, który ułatwia ich przesuwanie po pobocznicy - czy to dolną, przednią czy boczną stroną. Wracamy do naszego okrzyszowania. Sęki w

metodzie dźwigniowej usuwamy przez naciskanie na prawą rękojeść pilarki (sterującą). Nasza lewa dłoń, wraz z podparciem działają w tym wypadku jak zawias, na którym pracuje naszatnąca dźwignia.

Po usunięciu pierwszego sęka górną częścią prowadnicy, pilarkę kładziemy prowadnicą na górnej części pnia, w ogóle jej nie unosząc - jedynie przesuwając. Na tej samej zasadzie usuwamy drugi sęk, który znajduje się na górnej części pnia. Tutaj niezwykle ważna jest postawa, którą przyjmujemy przy naszej sztuce, ale o tym opowiem później.

Następnie przechodzimy do okrzesań trzeciego sęka, znajdującego się po naszej stronie. Odcinamy go dolną częścią prowadnicy. W tym celu naszą pilarkę musimy opierać o biodro, aby niepotrzebnie nie trzymać jej w rękach. W tym wypadku musimy zachować szczególną ostrożność, aby nie zahaczyć swojej nogi pracującym łańcuchem. Po usunięciu trzeciego sęka usuwamy czwarty - górną częścią prowadnicy, choć przy grubszych gałęziach możemy wykorzystać także dolną część. Przechodzimy do kolejnego sęka.

Obracamy pilarkę do pozycji cięcia poziomego i odcinamy sęk górną częścią. Pamiętajmy, aby lewa dłoń swobodnie się przemieszczała po kabłąku, podobnie jak prawa (w pozycji poziomej dźwignię przepustnicy kontrolujemy za pomocą kciuka). W tym momencie możemy również okrzesać dolną stronę pnia, jeśli jest on podwieszony i widzimy sęki. Został nam ostatni sęk od którego w zasadzie zaczynaliśmy. W ten sposób okrzesujemy całą sztukę (nie zapominając oczywiście o manipulacji, zaznaczaniu sortymentów).

Od Autora

Tak jak wspominałem wcześniej - postawa podczas okrzesywania odgrywa kluczową rolę. Jeśli źle się ustawimy możemy stracić równowagę i się przewrócić, albo będziemy wokół pnia się ciągle motali, nie mogąc dobrze ułożyć na nim pilarki. Stopy powinny być rozstawione w miarę szeroko, lewa noga z przodu, skierowana w kierunku okrzesywania, prawa przy sztuce, skierowana prostopadle do lewej stopy.

Takie ustawienie zapewnia nam stabilność i równowagę, ale także umożliwia operowanie pilarką w szerokim zakresie. Pamiętajmy, że pracujemy głównie nogami, a nie plecami i rękoma. Wyćwiczenie prawidłowej postawy podczas okrzesywania nie jest proste ani przyjemne. Jednak gdy dojdziemy już do wprawy, poprawi się także jakość naszego okrzesywania, z którym obecnie pilarze mają dużo problemów.

Na perfekcję i jakość składa się wiele drobnych czynników. Poprawianie każdego drobnego elementu

wpływa na ogół naszej pracy.

Co sobotę będziemy przypominać pozostałe części "Poradnika Młodego Drwala":

[Cz. 1 - Dlaczego drwale w Polsce nie używają dodatkowego osprzętu?](#)

[Cz. 2 - Taśma miernicza](#)

[Cz. 3 - Kleszcze do drewna](#)

[Cz. 4 - Klupa i inne dodatki w pasie drwala](#)

[Cz. 5 - Ostrzenie piły na stojąco](#)

[Cz. 6 - Łańcuch i jego parametry](#)

[Cz. 7 - Jak prawidłowo naostrzyć pilę?](#)

[Cz. 8 - Tankowanie pilarki](#)

[Cz. 9 - Elementy bezpieczeństwa w pilarence](#)

[Cz. 10 - Jak bezpiecznie obchodzić się z pilarką?](#)

[Cz. 11 - Planowanie prac](#)

[Cz. 12 - Szlaki operacyjne od podszewki](#)

[Cz. 13 - Zanim zaczniesz ścinać](#)

[Cz. 14 - Tirfor](#)

[Cz. 15 - Ścinka drzew z dźwignią - obracakiem](#)

[Cz. 16 - Parametry pniaka](#)

[Cz. 17 - Ścinka drzew standardowych](#)

[Cz. 18 - Ścinka drzew pochylonych zgodnie z kierunkiem obalania](#)

[Cz. 19 - Ścinka drzew pochylonych niezgodnie z kierunkiem obalania](#)

[Cz. 20 - Ścinka drzew nietypowych \(hubiastych, dziuplastych, z wieloma pniami, z pękniętym pniem, przy liniach energetycznych\)](#)

[Cz. 21 - Zawieszenia](#)

[Cz. 22 - Okrzesywanie](#)

[Cz. 23 - Metody Okrzesywania](#)

[Cz. 24 - Przerzynka](#)

[Cz. 25 - Serwis i utrzymanie pilarki](#)

[Cz. 26 - Klin Klinowi nierówny](#)

JH

Komentarze (0)

Nie dodano jeszcze żadnego komentarza.